

angribe vi ogsaa, og det ville vi blive ved at angribe. Vi kræve Militærudgifterne nedsatte i høj Grad og kunne aldeles ikke slutte os til den Tanke, der gaar ud paa, at nu skulde vi have naaet det Maal, Venstre har sat sig, den Gang, det var Oppositionsparti. Ligeledes protestere vi mod den højtærede Krigsministers Fremgangsmaade, naar han taler om at holde Brodden rede og derved kaster et Skær over vort Forsvarsvæsen, som var Højres, den Gang det sad ved Roret. Det er ikke den Aand, vi skulle have op i Befolkningen: at holde Brodden rede, vi ville have en Fredens Aand, en Samdrægtighedens og Samarbejdets Aand, der fører os til Venskab med andre Nationer, ikke en Nationalhadets Aand som den, den højtærede Krigsminister agiterer for ude blandt Skytteforeningerne. Eller naar han vil gøre vort Forsvarsvæsen populært ved at love Skytterne lettere Militærtjeneste end alle andre og derved stille Skytterne i 1ste Klasse og andre i en Slags 2den Klasse i Militærlivet, saa protestere vi ogsaa derimod. Det er ikke den Maade, vi skulle arbejde paa her i Landet. Vi skulle ikke søge at opelske Krigsbegejstring, hverken ved at indpode Folk, at de skulle holde Brodden rede, eller ved at love dem Fordele, hvis de vise sig krigslystne i deres Ungdom og lægge sig dygtigt efter det militære. Det skulle vi ikke opelske i Befolkningen, den Aand protestere vi imod, og den ville vi blive ved at arbejde imod. Ligeledes protestere vi imod Grundlaget for den højtærede Krigsministers Kantonnementsøvelser og den Maade, hvorpaa de ere blevne gennemførte. I Udlandet se vi, hvorledes Soldaterne blive mishandlede. Vi have læst om de Mishandlinger, der have fundet Sted i Tyskland, og vi have fra Østerrig læst om de bekendte Dødsmarscher i Herzegovina, og vi have set, at der andre Steder er sket noget lignende. Men hvad er det andet end ganske det samme, som den højtærede Krigsminister er i Færd med at gennemføre her i Landet, en Overanstrengelse, en Udsultning af Soldaterne og en Ødelæggelse af deres Helbred under Paa-skud af, at saaledes gaar det i Krig, og derfor skulle de vænnes til det i Fredstid? Dette protestere vi imod, den Slags Ting kunne og ville vi ikke finde os i, vi ville gøre alt, hvad vi kunne for at forhindre det. Men i saa Henseende bliver Regeringen ikke angreben af Højre, ikke et Højreblad angriber Regeringen derfor. Tværtimod, den ærede Kultusminister har faaet sin Tale optagen i „Vort Forsvar“

in extenso, og det bliver altsaa anført som Eksempel paa, hvor forsvarsvenlig den ærede Kultusminister nu er. Ligeledes har man set Højrebladene rose og undskylde den ærede Krigsministers Kantonnementsøvelser, altsaa ganske det modsatte af, hvad vi Socialdemokrater have gjort. Vi have angrebet ham for det, som han i Højrepressen er bleven rost for.

Her synes det, at Venstre staar adskilligt svagere end vi Socialdemokrater. Lad os blot se hen til det sidste Landstingsvalg, der fandt Sted her i København. Stillingen var saaledes, at der kunde have været erobret en Plads for Demokratiet i Landstinget, der var Stemmer nok til det. Naar de vare blevne lagte sammen, havde Højre ikke faaet to Pladser i Landstinget, men kun den ene, og Socialdemokratiet havde faaet den anden. Men da stillede det københavnske Venstre sig paa det Standpunkt: Vi ville være Tilskuere, vi ville ikke gøre noget. De vidste, at de vare Tungen paa Vægt-skaalen, de vidste, at de kunde gøre Udslaget, men de gjorde det ikke, de lode os slaas alene, og Resultatet blev derved, at Højre sejrede, og at vi fik to Højremænd ind i Landstinget. Vi have jo, da Spørgsmaalet om Salget af de vestindiske Øer var for, set, hvad en enkelt Stemme oppe i Landstinget kunde gøre, men ikke desto mindre var Venstre ikke betænkeligt ved nu at give Højre den Stemme mere, end det vilde kunne have faaet, dersom Venstre havde deltaget i Valget og bidraget til, at Sejren var kommen paa Demokratiets Side. Det beror naturligvis paa ens Opfattelse af sig selv, hvad man finder værdigt og ikke værdigt, og jeg skal kun henstille til Venstre selv, om de finde, det er en værdig Optræden ved et vigtigt politisk Valg, hvor man er Tungen paa Vægt-skaalen, at være Tilskuer og lade det gaa sin skæve Gang, vel vidende, at hvis man bliver hjemme, er det Højre, som sejrer. Noget saadant have Socialdemokraterne ikke gjort sig skyldige i og ville ganske sikkert heller ikke i Fremtiden gøre sig skyldige i.

Hertil komme endvidere de Udtalelser, der ere fremsatte af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Busk) om, hvem der bedst var i Stand til at bekæmpe Socialdemokratiet. Det ærede Medlem anstillede en Sammenligning mellem Venstre og Højre og paastod, at Højre kunde ikke bekæmpe Socialdemokratiet, det saa man deraf, at hvor Højre var stærkt, var Socialdemokratiet ogsaa stærkt,